

The background of the cover features stylized, overlapping silhouettes of people in a social setting. There are three main figures: a woman in a red dress on the left, a man in a blue shirt in the center, and a woman in a red dress on the right. The background is a mix of light green, yellow, and pinkish tones.

Bert van der Veer

DE IS DIT ALLES?-TRILOGIE

Is dit alles?

roman

M
marmer

IS DIT ALLES?

BERT VAN DER VEER

Is dit alles?

DEEL 1

DE TAXICHAUFFEUR LEUNDE tegen zijn grijze Mercedes. Zwart jekkie, kale kop, sjekkie in de mondhoek. Breed en groot. Hij stond vooraan in de rij. Zij kwam uit het station. Als een werfelwind rende ze langs me heen. Voor haar kleedstijl had ze zich door een papegaai laten inspireren. Groene laarsjes, blauwe maillot en rokken en lappen in ondoorgroendelijke lagen groen en blauw. Blond haar waar allang geen kam meer doorheen was gegaan. Ik bleef staan om haar na te kijken.

‘Tweede Jan Steenstraat’, riep ze al van ver.

De taxichauffeur bewoog niet.

‘Twintig euro’, bromde hij.

‘Gewoon op de meter’, zei de vrouw.

Ze greep naar het achterportier maar dat zat op slot.

‘Ik wil naar de Jan Steenstraat’, herhaalde ze.

‘Vijfentwintig euro’, verhoogde de man zijn bod.

‘Wij hebben een probleem’, zei de vrouw.

‘Ik niet.’

Ze liep om de taxi heen, alsof ze een inspectierondje maakte.

‘Mooi gewassen, goed in de lak’, zei ze.

De chauffeur negeerde haar en wierp zijn peuk in de goot.

‘Geen krasje te zien’, zei de vrouw.

Ineens zagen de man en ik dat ze iets in haar hand had.

Een nagelvijseltje, leek mij.

‘Dat ga je niet doen’, zei de kale.

‘O, nee?’

Haar hand ging naar de motorkap. Hij kwam in beweging. Zij ook. Ik zag dat ze in de sprint echt een kras maakte op de achterklep. De taxichauffeur achtervolgde haar en putte uit zijn rijke voorraad aan scheldwoorden. Ze rende drie rondjes. De collega’s van de krachtpatser schoolden samen, moedigden aan, klaptten in hun handen. De vrouw had met de klok meegelopen, maar ineens veranderde ze van richting. Haar achtervolger mocht dan getraind zijn, hij had geen conditie. Zijn voorhoofd raakte bezweet en hij hijgde. De vrouw leek ook snelheid te minderen en de chauffeur gaf nog even wat extra gas. In de loop trok ze de deur van het passagiersportier open. Haar timing was perfect, de kolos knalde er vol tegenaan. Dat leverde het tweetal een ovatie op. Maar ze was nog niet klaar. Ze zette zich in een vloeiende beweging achter het stuur, startte de motor en de Mercedes kwam op gang. Nogal woest. Ze botste met de bumper tegen een wit amsterdammertje.

De chauffeur krabbelde overeind. Ik liep naar de tweede taxi in de rij. Daarin zat een Surinamer die de scène onbewogen vanachter zijn stuur had gadegeslagen. Ik kroop naast hem.

‘Tweede Jan Steenstraat’, zei ik.

Hij knikte. Hij manoeuvreerde zijn Renault Laguna handig langs de gehavende Mercedes. Ik draaide mijn raampje open.

‘Stap in’, riep ik naar de vrouw.

Ze keek nog even woedend naar de bodybuilder die hinkend maar vastberaden haar kant uitkwam. En wat kon ze mooi woedend kijken! Blauwe ogen die vuur spuwden. Ze dook op de achterbank van de wagen die ik gecharterd had.

We reden weg. Het zat mee, de slagboom stond open, het stoplicht sprong meteen op groen.

‘Hebben mijn redders ook een naam?’ vroeg ze.

‘Hoe heet je?’ vroeg ik aan de Surinamer.

‘Melvin.’

‘En jij?’

‘Marcel.’

En zo kwam Alvira in mijn leven.

‘Weet je waarom ik altijd een taxi neem van het station naar mijn huis, Marcel? Melvin? Omdat ik dat klote-Damrak in de boycot heb. De trams gaan over het Damrak. Wat een tragedie. Neem je Engelsen mee in je taxi, Melvin?’

‘Ik weiger niemand, mevrouw.’

‘Ben je christelijk, Melvin?’

‘Evangelische Broedergemeente, mevrouw.’

‘Zet de radio eens wat harder. Wat is dit?’

‘Dead Prez. Hiphop.’

‘Ik weet dat het hiphop is, Melvin.’

‘Excuses, mevrouw.’

Ze luisterde.

‘Is dat paleis nu af of moet het nog? Heb je een vrouw, Melvin?’

‘Ja...’

‘Een?’

‘Drie. Een in Suriname.’

‘Kinderen?’

‘Zeven. Denk ik.’

‘Denkt hij. Neem de Raamgracht, Melvin. Niet over het Spui, al levert je dat meer op. Dan kom je op de Vijzelstraat en ik vind de Vijzelstraat deprimerend. Niet zo erg als het Damrak, maar toch: deprimerend. Waar woon je, Melvin?’

‘In de Bijlmer, mevrouw.’

Ze lachte. ‘Je bent een echte, hè? Wat heb je als hobby? Salsa dansen?’

‘Ik studeer binnenkort af op de grondrechten van de Boscreolen, mevrouw.’

Dat vond ze bijzonder.

Ze boog voorover en omhelsde hem en de zitting waar hij tegenaan leunde.

‘Worden ze bedreigd? De Boscreolen? Als je verstandig bent, ben je mensenschuw.’

‘Dieren zijn dus verstandig?’ probeerde ik ertussen te komen. Maar zij was gefixeerd op de chauffeur.

‘Maar je houdt toch wel van roti, Melvin?’

‘Liefst met krieltjes, mevrouw.’

Ze liet hem stoppen op de Van Woustraat.

‘Je bent me d’r een, Melvin. Kijk je naar me uit als ik weer een taxi nodig heb?’

‘U kunt me altijd bellen.’

Hij gaf haar zijn kaartje. Ze aaide hem even over zijn steeltjeshaar en stapte uit. Ik betaalde. Ze stond op de stoep en wachtte. Stralend, ongeduldig, alsof de dag nog volop avonturen in petto had.

‘Kun jij iedere vraag die ik stel met een leugen beantwoorden?’

‘Nee’, zei ik.

‘Was dat een leugen?’

‘Nee.’

Ze lachte. ‘Jij bent me d’r eentje, Mars.’

We zaten onder de rode luifels van Café Sarphaat op de Ceintuurbaan.

‘Zo noem ik je, Mars.’

‘Naar die reep? Waar je energie van krijgt?’

‘Nee. Naar die planeet. We moeten elkaar beter leren kennen, vind je niet? Zullen we het conversatie-abc doen?’

‘Ik ken het conversatie-abc niet.’

‘Het is heel eenvoudig. Weet je wat het eerste woord dat begint met een A is dat me te binnen schiet? Antwoorden.’

Ik moest denken aan een uitspraak van Roman Polanski. Iets als ‘hoe ouder ik word, hoe minder antwoorden ik heb op vragen.’ Of was het een statement over verloren verlangens?

‘Wat heb je nou aan antwoorden?’ zei Alvira. ‘Vragen zijn toch veel leuker?’

‘Ben jij gespecialiseerd in van die tegelwijsheiddoordenkertjes?’ vroeg ik.

‘Wat je wilt, Mars. Nu ben jij. De B. Het eerste...’

‘Borsten’, zei ik.

‘Nu val je me echt tegen. Je bent verschrikkelijk! Op je eerste afspraak met een meisje, foei! Maar ik zal je zeggen: ik ben blij met mijn borsten. Wil je ze zien?’

‘Jij bent’, zei ik.

‘Carrière.’

‘Wat saai. Maar oké. Ik ben begonnen op een uitgeverij, als redacteur. Daarna ben ik gaan werken op de kunstredactie van een regionale krant. Daar heb ik veertien jaar gewerkt. Toen ging ik landelijk, zestien jaar lang. Toen ben ik gaan freelancen. Toen ben ik columns gaan schrijven. Dat doe ik nog steeds.’

Ze keek me teleurgesteld aan. ‘Dat is een cv in een notendop. Nou ja, jouw keuze. Kom maar op, de D.’

Ik dacht: ‘Damrak.’ Ik dacht: ‘Dalmatiër.’ Ik dacht: ‘Dubai.’ Maar ik zei: ‘Drank.’

Ze vatte het op als een aanval. ‘Je bedoelt dat ik te veel drink? Nou, dat is ook zo. Ik ben verslaafd. Is dat wat je wilt

horen? Ik kan geen dag zonder. Ik schaam me, want er zijn wel vijf, zes verschillende slijterijen waar ik mijn drank koop. Wil je ook weten wat ik drink? Alles. Witte wijn, wodka, whisky, als er maar alcohol in zit...'

'Oké', onderbrak ik haar. 'Sorry. Genoeg.'

Als straf kreeg ik de E van Echtscheiding en ik vond dat zij iets van emotie verdiend had.

'Ik ben tweeëntwintig jaar getrouwd geweest. Weggaan was het zwaarste dat ik in mijn leven gedaan heb. Mijn vrouw vatte het niet goed op. Het was moeilijk medelijden en liefde nog uit elkaar te houden bij al dat leed. Maar ik ben gegaan en het werd "moedig" genoemd. Misschien was het moedig, het was vooral onvermijdelijk en zwaar. Het huwelijk was verstikkend geworden. Ik kan het niet anders zeggen: ik verveelde mij...'

'Spijt?'

'Zijn we al bij de S?'

'Nee. Bij de E. Van Eerlijkheid.'

'Eerlijkheid? Dat wordt zo overschat. Het is zo vaak beter maar oneerlijk te zijn. Voorzichtigheidshalve. Liefde moet je ook maar net herkennen. En nee, geen spijt...'

'Schuldgevoelens?'

'Natuurlijk wel. Omdat ik dingen eerder had moeten zien, dingen die misgingen. Ik verwaarloos mijn dochters...'

'Je mag wel naar de F', zei ze.

'Frits.'

'Frits?'

'Ja. Frits.'

'Ik ken geen Frits.'

'Natuurlijk ken je wel een Frits.'

Ze dacht diep na. 'Ik ken een Frans.'

'Geen Frits?'

‘Wie noemt zijn kind nou Frits?’

‘Of Frans.’

‘Of het allerergste: Frits-Frans.’

‘Doe de G maar’, zei ik.

‘Weet je waar ik jou van verdenk, Mars? Dat je dit spelletje niet serieus neemt. Dat je het luchtig en oppervlakkig wilt houden. Dat je het niet over je leven wilt hebben, niet echt, en dat je eigenlijk ook niet zo geïnteresseerd bent in mijn leven. Is dat het? Zijn we passagiers zonder bagage? Is dat wat je wilt?’

‘Als dat zou kunnen’, zei ik. ‘Met een schone lei beginnen...’

‘Met de onschuld van een kind. Ik geef je... Gênant.’

Ik grinnikte en aarzelde. Zij merkte het meteen. ‘Kom op, wat schiet je te binnen?’

‘Ik had een puist in mijn kont’, begon ik. ‘Ik voelde het als ik mijn kont afveegde, echt een fikse bobbel. Het deed verder geen pijn of zo, het was gewoon een puist. Maar het zou open kunnen barsten, dan liep ik met een bloedvlek in mijn broek dus besloot ik toch maar naar de dokter te gaan. Dus daar lag ik op de behandeltafel. De dokter trok zijn handschoentjes aan en begon zijn inspectie. Weet je wat het was? Een bolletje poep.’

‘Een bolletje poep?’

‘Vastgehecht aan de haartjes. Zo verwijderd.’

‘Mars! Dat is gênant!’

Ze hief haar hand op. We gaven elkaar een high five.

‘Beter kan het niet worden’, zei ze. ‘Laten we nog een drankje bestellen.’

Ze liep naar de bar. Ze kwam terug met een Chinese zakenman in haar kielzog. Hij werd bij ons aan het tafeltje geïnstalleerd. Alvira wilde weten hoe ze haar naam in het Chinees moest schrijven. Later voegden zich ook nog twee

Amerikaanse rugzaktoeristen bij ons, die op een kathedra-
lentoelt door Europa waren. We gingen naar binnen. Alvira
liet de muziek wat harder zetten en ze danste op *Fire* van
The Pointer Sisters.

Aan de H van Heimwee of Huiselijkheid of Haat zijn we
niet toegekomen.

‘Ik moet weg’, zei ze ineens.

‘Heb je een afspraak?’

Ze schreef haar gsm-nummer op een bierviltje. Ze gaf me
een kus op de wang.

‘Dat was leuk, Marcel. Bel je me nog eens?’

Ik heb dat bierviltje met een punaise op een prikbord be-
vestigd. Ik heb vaak naar die tien cijfers gekeken. Maar ik heb
haar nooit gebeld. Ze bood avontuur en dat is synoniem met
onrust. Als Alvira deel van mijn leven moest worden, zou ze
terugkeren, besloot ik in een zeldzame oprisping van filoso-
fische berusting.

En terugkeren zou ze.

HET WAREN DE omstandigheden die de kiem van een vriendschap veroorzaakten. Zoals schipbreukelingen op elkaar aangewezen zijn. Geen keuze, maar een gevolg van de situatie waarin we zaten. Liever had ik, vastgeklampt aan een stuk wrakhout, gedobberd op de oceaan dan gestrompeld in dat steriele, holle zaaltje van het revalidatiecentrum.

Wrakhout, dat was ik.

Zwaar leunend op de leggers van de brug zette ik voetje voor voetje, liggend op de grond tilde ik mijn been met millimeters op, vloekend deed ik de rek- en strekoefeningen. Mijn therapeut was een man die zijn empathie voor buiten werkuren reserveerde. En dat was maar goed ook. Om hem te kunnen haten, om hem te vrezen, om hem te gehoorzamen moest hij een beul blijven. Hij had me zelfs nooit gevraagd hoe ik die averij in mijn rug had opgelopen. Ik vond dat niet erg. Als mij wel eens gevraagd werd, toen ik aanvankelijk in een rolstoel en later op krukken de obstakels van de stad nam, wat mij overkomen was, hield ik het op een auto-ongeluk, ook al had ik (zeker bij de dames) meer succes gehad met een bloemrijke beschrijving van de shakespeareaanse scène waarin ik de duivelse minnaar van mijn toenmalige vriendin had aangevallen.* Esther had

* Zie *Hysterisch gelukkig*

voor mij gezorgd, maar toen ik na een aantal maanden weer zelfstandig in en uit mijn bed kon komen, was ze toch naar de Veluwe vertrokken om dichterbij haar moeder te zijn vanwege de op handen zijnde bevalling en de opvoeding van haar kind. Opvoeding? Ze kon gewoon geen goede crèche vinden in Amsterdam. Ze kwam op wachtlijsten. Ze kon de combinatie werk en opvoeding niet aan. Af en toe stuurde ze mij een fotootje van de kleine Parker, ik stuurde dan obligate complimenten terug. Ik vond het niet erg dat ze weg was, het was beter dat ik de enige getuige was van mijn geklaag.

Ik leefde van de royalty's die mijn boekjes opbrachten. De mededeling 'Marcel Heeswijk is tijdelijk afwezig' was al na drie weken uit mijn hoekje van de krant verdwenen. De vragen in mijn mailbox naar mijn gezondheid en terugkeer zouden troostend geweest zijn als ze niet zo overduidelijk afkomstig waren geweest van vrouwelijke fans die in mij – geheel abusievelijk, want gebaseerd op mijn olijke verslagen over de strubbelingen in het dagelijks hedendaags bestaan – een ideaalman zagen die, in tegenstelling tot hun halfcomateuze wederhelften, wel gevoelig, grappig, interessant en avontuurlijk was. Het was niet een beeld van mezelf dat ik bewust gecreëerd had, zo'n imago ontstaat ook maar een beetje terwijl je doet wat je kennelijk kan.

Ik vond dat ik, herstellend, nou maar eens aan die roman moest beginnen die ik al zo lang (een jaartje of veertig) wilde schrijven. Zelfs kon, bedacht ik, het ongeluk dat mij overkomen was wel opgevat worden als een bevel eindelijk eens iets te schrijven van minimaal tweehonderd pagina's dat ik helemaal verzonnen had. Niet langer dat parasiteren op de werkelijkheid. Er tolden volop plots door mijn hoofd, maar niets inspireerde mij genoeg om nou eens echt aan de slag te gaan.